

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Tomášem Mikulíkem Hamelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Malý Koloredov 811, Frýdek – Místek, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 2. 2006, č. j. 20 Cad 49/2005 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2005, č. x, zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 30. 6. 2005 není stěžovatel invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 25 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, v níž namítal, že jeho zdravotní potíže trvají od roku 1992, kdy poprvé dostal křeče do plic a utrpěl úraz kolenního kloubu. Dále poukazoval na vazeneurozu a nesnesitelné bolesti ramenních a loketních kloubů. Poukazoval dále na celkovou ochablost a zesláblost, v důsledku čehož dochází k pádům a únikům moči. Namítal dále, že jeho zdravotní dokumentace je neúplná, v jednotlivých

lékařských nálezech dochází k rozporuplným závěrům a tyto nedostatky nemůže nahradit posudek OSSZ v Karviné, který navíc nebyl podepsán. Žádal, aby pro objektivizaci jeho zdravotního stavu byl ustanoven znalec, nejlépe Univerzita Karlova v Praze, případně Masarykova univerzita v Brně, za účelem zjištění dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a určující příčiny tohoto stavu. Navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 2. 2006, č. j. 20 Cad 49/2005 – 33, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení a z posudku posudkové komise MPSVČR, pracoviště v Ostravě, ze dne 12. 1. 2006. Vzal za prokázané, že k datu vydání napadeného rozhodnutí činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., podle kapitoly XV., oddílu F, položky č. 2b – 25 %. Konstatoval, že vzhledem k tomu, že k uznání plné invalidity je nutno prokázat pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti alespoň v míře 66 % a v takovém rozsahu prokázán nebyl, a nebylo prokázáno ani zdravotní postižení, jež by vyžadovalo vytvoření zcela mimořádných podmínek pro výkon soustavné výdělečné činnosti, nelze žalobce k datu napadeného rozhodnutí považovat za plně invalidního. K námitkám žalobce krajský soud uvedl, že nevyhověl návrhu na provedení důkazu posudkem znaleckého ústavu, a to Univerzitou Karlovou v Praze 3, lékařskou fakultou, popř. Masarykovou univerzitou v Brně, lékařskou fakultou, z toho důvodu, že tyto ústavy neprovádějí posuzování v odvětví posudkového lékařství a jednak z toho důvodu, že považoval posudek posudkové komise za vyčerpávající. Krajský soud nezpochybnil úplnost a přesvědčivost tohoto posudku ani vzhledem k námitkám žalobce o neúplnosti zdravotní dokumentace, konkrétně ve vztahu k nálezům z vyšetření páteře MUDr. Š. ze dne 14. 6. 1996 a MUDr. R. ze dne 14. 11. 1992, které v dokumentaci podle tvrzení žalobce nebyly, neboť se jedná o nálezy s mnohaletým odstupem od data vydání napadeného rozhodnutí a posudková komise vycházela zejména z nálezů z roku 2005. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce neobjektivnosti posudku posudkové komise, z toho důvodu, že posudková komise je součástí orgánu, který v dané věci rozhodoval. Uvedl, že postavení Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, případně jeho posudkových komisí, jako odborného lékařského orgánu, jenž vypracovává posudky pro tato soudní řízení, je upraveno v § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným v § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991, podle něhož jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků MPSVČR, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků MPSVČR. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 – 35. Soud poté konstatoval, že neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítal, že se soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkami a některé z nich v odůvodnění rozsudku zcela pominul. Podle názoru stěžovatele soud překročil při svém rozhodování své pravomoci, kdy za situace, kdy zástupce žalované navrhl doplnění posudku posudkové komise, neprovedl další dokazování a řízení ukončil. Namítal dále, že se soud nevypořádal s námitkami o tom, že ve zdravotní dokumentaci chybí nález MUDr. Š. ze dne 14. 6. 2006, MUDr. R. ze dne 14. 11. 1992 a nález MUDr. K. z roku 2002. Namítal dále, že posudková komise uvedla, že se jedná o stav po zlomenině klíční kosti vpravo a žeber vpravo v roce 1994 a 2002, což ovšem

on považuje za chybu, protože ke zlomení žeber došlo v roce 1994 a 2002 a klíční kost byla zlomena v dětských letech a poté v období vojenské služby. Uvedl dále, že jeho lékařská dokumentace není vedena řádně, neboť v ní jsou založeny dva nálezy, jež se nevztahují k jeho osobě, a to nálezy na jméno J. P. a pak nález sice na jméno V., ale jedná se o jiného V., žijícího ve stejné ulici. Stěžovatel žádal, aby Nejvyšší správní soud provedl dokazování za účelem objektivizace jeho zdravotního stavu a ustanovil znalce z oboru zdravotnictví, a to nejlépe Univerzitu Karlovu v Praze nebo Masarykovu univerzitu v Brně. Stěžovatel dále vyslovil názor, že přístup soudu není v souladu se zásadami spravedlivého soudního řízení a uvedl, že celou dobu soudního sporu nevěřil, že může dopadnout v jeho neprospěch. Napadený rozsudek vnímá jako zásah do svých základních práv, zakotvených v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a porušení článku 6 odst. 1 Evropské Úmluvy, dále za odepření spravedlnosti s tím, že ze strany soudu a subjektů posuzujících jeho zdravotní stav se jedná o úmyslné a opakované porušování jeho lidských práv, zejména práva na život, zdraví a jeho ochranu. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 4. 2006 uvedla, že pokud jde o odbornou lékařskou stránku, nemá nezbytnou lékařskou kvalifikaci. Pro rozhodování o nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je vázána vždy odborným posouzením zdravotního stavu, a to posudkem lékaře příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Nemůže proto posoudit ani skutečnost, zda byl stěžovatelův zdravotní stav v rámci soudního řízení posuzován na základě kompletních lékařských nálezů či nikoliv. Kromě toho součástí spisových materiálů žalované není ani lékařská dokumentace. Proti rozhodnutí soudu ze dne 22. 2. 2006 proto nemá žádných námitek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil jako její důvody, důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale z jejího obsahu spíše plyne, že se dovolává zejména ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2005, jímž byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s odůvodněním, že stěžovatel není plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 25 %. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni 14. 7. 2005 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 %, nebo zda u něho šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotní stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu posudkové dokumentace, že stěžovatel žádal o invalidní důchod již v roce 1994. Podle záznamu o jednání OSSZ v Karviné ze dne 15. 12. 2004 nebyl shledán invalidním ani částečně invalidním podle § 37 odst. 2 a 3 a § 29 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., neboť při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu byl schopen vykonávat jen jiné než dosavadní zaměstnání s podstatně menšími požadavky na fyzické schopnosti, jeho výdělek však dosud v důsledku toho podstatně nepoklesl. Nešlo o zaměstnání zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání a byl schopen je vykonávat bez zcela mimořádných podmínek a bez předpokladu vážného zhoršení zdravotního stavu. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu značně nestěžoval obecné životní podmínky. Závěrem tohoto posudkového orgánu bylo doporučení prodloužení nemocenských dávek do 17. 12. 1994. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 1995 byla zamítnuta žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod úrazový pro nesplnění podmínek ustanovení § 37 zákona č. 100/1988 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel opravný prostředek. Podle posudku posudkové komise MPSVČR v Ostravě ze dne 10. 5. 1995 nebyl stěžovatel shledán plně ani částečně invalidním. Posudková komise vycházela z řady odborných lékařských nálezů, mj. z ortopedických nálezů MUDr. P. ze dne 29. 11. 1994 a řady dalších. Uvedené lékařské nálezy se vztahovaly k úrazu levého kolena utrpěného v září 1992. Posudková komise tehdy z ortopedických nálezů dovodila, že stav je prakticky v normě, opakovaná artroskopická vyšetření neprokazují patologické změny ani

omezení hybnosti v levém kolenním kloubu. Bylo doporučeno dočasné omezení nadměrné zátěže. Poté stěžovatel podal další žádost o invalidní důchod, přičemž podle záznamu o jednání OSSZ v Karviné ze dne 15. 2. 1996 nebyl stěžovatel plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v tehdy platném znění, podle kapitoly XV., oddílu G, položky 13b – 25 %. Dne 11. 9. 1996 podal stěžovatel další žádost o invalidní důchod a podle záznamu o jednání ze dne 17. 10. 1996 nebyl stěžovatel shledán plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle kapitoly XV. oddílu G, položky 13b – 25 % s tím, že tento pokles byl zvýšen o dalších 5 % na celkových 30 %. Rozhodnutím ze dne 3. 12. 1996 byla žádost stěžovatele o plný invalidní důchod zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel opravný prostředek a ve věci jednala posudková komise MPSVČR v Ostravě dne 13. 6. 1997. V posudku posudkové komise je uvedeno, že vycházela zejména z dokumentace oddělení nemoci z povolání v Karviné – poslední nález primáře S. je ze dne 18. 4. 1996, dále nálezů neurologických a EMG – MUDr. M., MUDr. Ch. z 9/96, plicního vyšetření MUDr. M. z 26. 9. 1996 a opakovaných spirometrických vyšetření z roku 1996 – poslední vyšetření 17. 10. 1996 – MUDr. R. S., opakovaných ortopedických nálezů Dr. G. z 5. 1. 1996 a 18. 9. 1996 a primáře MUDr. J. P. ze dne 16. 2. 1996. V komisi byl předložen nález z oddělení chorob povolání ze dne 9. 6. 1997. Podle závěru posudku nebyl stěžovatel shledán plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly XV., oddílu G, položky 13b na 20 %. V posudku je mj. uvedeno i to, že posouzení a stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti OSSZ považuje posudková komise za posudkově chybné v důsledku nadhodnocení závažnosti zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Poté stěžovatel požádal o invalidní důchod v roce 2002. Podle záznamu o jednání ze dne 1. 7. a 8. 7. 2002 dospěla OSSZ v Karviné k závěru, že stěžovatel nebyl plně ani částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil 25 %, kapitoly XV., oddíl H, položka 15 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v tehdy platném znění. V obsahu posudkové dokumentace se v prohlídce zjišťovací z roku 2002 nachází nález MUDr. K. z 12. 3. 2002. Z tohoto nálezu vycházela i zpráva primářky MUDr. L. ze dne 29. 4. 2002, která obsahuje závěry z kompletního vyšetření stěžovatele. Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2002 byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod. V obsahu posudkové dokumentace se dále nachází záznam o jednání ze dne 30. 6. 2005, tedy záznam ohledně poslední žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod, podle něhož činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly XV., oddílu F, položky 2b – 25 %. V posudkové dokumentaci se k roku 2005 nacházejí tyto nálezy: radiodiagnostický MUDr. K. ze dne 3. 6. 2005, cévní MUDr. W. ze dne 12. 5. 2005, neurologický MUDr. B. ze dne 9. 6. 2005, vyšetření EMG ze dne 19. 5. 2005, propouštěcí zpráva nemocnice v Orlové ze dne 27. 6. 1994, opis nálezu z chirurgické ambulance ze dne 31. 1. 1994, propouštěcí zpráva z nemocnice v Orlové ze dne 27. 7. 1993, lékařská zpráva ze dne 23. 9. 1992, propouštěcí zpráva z hospitalizace na interním oddělení v Karviné ze dne 18. 3. 1992 a záznam o úrazu ze dne 14. 9. 1992. Podle rodných čísel uváděných na těchto zprávách je zřejmé, že se vztahují k osobě stěžovatele.

Z výše uvedeného plyne, že posudkové orgány se od roku 1994 opakovaně zabývaly zdravotním stavem a dochovanou pracovní schopností stěžovatele, a to zejména v letech 1994, 1996 a 2002. Z posudkové dokumentace je dále zřejmé, že posudkové orgány měly v jednotlivých letech k dispozici řadu odborných lékařských nálezů, z nichž poté činily posudkové závěry. Namítá-li tedy stěžovatel, že ve zdravotnické dokumentaci chybí nález MUDr. Š. z vyšetření páteře ze dne 14. 6. 1996 a vyšetření MUDr. R. ze dne 14. 11. 1992,

týkající se úrazu kolena, je mu třeba přisvědčit potud, že v obsahu posudkové dokumentace založeny nejsou, avšak není vyloučeno, že jsou založeny v kartě ošetřujícího lékaře MUDr. M. P., kterou měla posudková komise rovněž při vypracování posudku k dispozici. Z výčtu (byť neúplného) lékařských zpráv shora uvedených však vyplývá, že jak k úrazu levého kolena, tak i k páteřnímu onemocnění měly posudkové orgány řadu jiných lékařských nálezů, z nichž v jednotlivých letech vycházely. Nejvyšší správní soud v tomto směru souhlasí s názorem krajského soudu vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozsudku, totiž s tím, že stěžovatelem namítané zprávy se týkající zdravotního stavu s mnohaletým odstupem od data vydání napadeného rozhodnutí, a že posudková komise vycházela zejména z nálezu v období roku 2005, s tím ovšem, že vývoj zdravotního postižení bylo možno objektivně posoudit z obsáhlé posudkové dokumentace. Ostatně stěžovatel, pokud tyto zprávy má k dispozici, mohl je posudkovým orgánům předložit. Nejvyšší správní soud v tomto směru nepřisvědčil stěžovateli, neboť krajský soud se těmito námitkami výše uvedenými zabýval.

Stěžovateli však lze přisvědčit potud, že k některým námitkám se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nevyjádřil. Na druhé straně je však třeba poukázat i na to, že se jednalo o námitky vznesené v konkrétní podobě až u jednání soudu (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel u jednání dne 22. 2. 2006 namítal, že v lékařské dokumentaci se nenachází nálezy MUDr. K., ortopeda, z roku 2002. Tuto námitku však Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou, neboť v obsahu posudkové dokumentace se nachází lékařský nálezy MUDr. K. z 12. 3. 2002 jako součást zjišťovací prohlídky v roce 2002, přičemž na tuto zprávu odkazovala i zpráva z oddělení chorob z povolání. Z výše uvedeného plyne, že posudkové orgány tuto zprávu k dispozici měly.

Lze rovněž přisvědčit názoru stěžovatele, že o řádném vedení zdravotnické dokumentace nesvědčilo to, že se v ní nacházejí nálezy, které se týkají jiné osoby. Stěžovatel měl zřejmě na mysli kartu ošetřujícího lékaře, neboť v posudkové dokumentaci takový nedostatek Nejvyšší správní soud nezjistil. Sama tato skutečnost však není způsobila vyvodit závěr o nesprávnosti posouzení zdravotního stavu, případně o vadě řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedená skutečnost by mohla mít význam jenom tehdy, pokud by posudkové orgány z takových zpráv vycházely při hodnocení zdravotního stavu stěžovatele, což však ani stěžovatel netvrdí. Stejně tak případné nesprávné uvedení doby utrpení úrazu samy o osobě nemohou zpochybnit posudkové závěry. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, což pro posudkovou komisi znamená, že musí mít dostatečný skutkový základ pro posouzení rozsahu a intenzity zdravotního postižení stěžovatele k datu vydání rozhodnutí, tj. k datu 14. 7. 2005. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že této povinnosti posudková komise v posudku ze dne 12. 1. 2006 dostála. Ostatně, a to je třeba zdůraznit, stěžovatel žádnou konkrétní námitku proti posouzení zdravotního stavu a rozsahu dochované pracovní schopnosti nevznášel. V podané žalobě pouze popisoval svoje zdravotní potíže, které však posudková komise v posudku uvedla, a dále namítal neúplnost zdravotnické dokumentace, ovšem pouze v obecné rovině.

Posudková komise MPSVČR jednala v řádném složení za účasti odborného neurologa a posudkové závěry se opírají o řadu lékařských nálezů z odborných lékařských pracovišť, kde se stěžovatel léčí. Stěžovatel nevznášel žádnou konkrétní námitku vztahující ke zjištění rozsahu a intenzity zdravotního postižení nebo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Pokud v obecné rovině poukazoval na rozpory v lékařských nálezech, bez uvedení toho, v čem tyto rozpory spočívají, nelze se k těmto námitkám blíže vyjádřit. Za této situace

pak ani Nejvyšší správní soud neshledal za potřebné provádět další dokazování, např. dalším znaleckým posudkem navrhovaným stěžovatelem, neboť, a v tomto směru souhlasí s názorem krajského soudu, takové znalecké posudky by se mohly vyjádřit pouze k rozsahu a intenzitě zdravotního postižení, nikoliv k posudkovým závěrům o plné či částečné invaliditě, neboť znalci navrhovaní stěžovatelem nemají potřebné odborné posudkové znalosti. Nejvyšší správní soud však se zřetelem k absenci konkrétních stěžovatelových námitek týkajících se posouzení jeho zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, nemá pochybnosti o správnosti, objektivnosti a přesvědčivosti posudkových závěrů.

Lze sice chápat, že stěžovatel subjektivně negativně vnímal to, že se krajský soud k některým jeho námitkám nevyjádřil, ale je nutno současně uvést, že námitky tohoto typu nebyly způsobilé přivodit úvahu o nezákonnosti rozsudku krajského soudu ani o vadě řízení takové intenzity, která by mohla mít za následek jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu.

Ustanovení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jehož se stěžovatel dovolává, stejně tak ustanovení článku 6 odst. 1 Úmluvy, obsahuje několik základních procesně právních principů a zásad, a to: přístup k nezávislému a nestrannému soudu, právo každého se domáhat ochrany svých práv, zákonem stanovený postup a zákonem upravené řízení, spravedlivý proces, spravedlivé rozhodnutí, náhrada za nespravedlivé či nesprávné rozhodnutí nebo úřední postup. Z judikatury Ústavního soudu a ESLP lze dovodit, že podstata spravedlivého procesu spočívá v právu subjektu domoci se oprávnění či povinnosti v procesu, který splňuje především právní aspekty spravedlnosti, jež by měly být součástí samotné existence demokratického a právního státu. Spravedlivé rozhodnutí ovšem neznamená vždy úspěch ve věci. Pokud jde o náležité odůvodnění rozhodnutí, je za takové považováno rozhodnutí, z něhož vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazu na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že napadený rozsudek krajského soudu je v tomto směru náležitě odůvodněn. Skutečnost, že se soud v odůvodnění napadeného rozsudku částečně nevypořádal s námitkami stěžovatele vznesenými u jeho jednání, za situace, kdy tyto námitky nebyly způsobilé vyvolat pochybnosti o správnosti hodnocení zdravotního stavu a nezákonnosti rozsudku, nelze považovat za porušení práva na spravedlivý proces či dokonce za odepření spravedlnosti. Z posudkového spisu, jehož obsah byl v podstatné části citován, pak nevyplyvá ani to, že ze strany soudu a posudkových orgánů se jedná o opakované porušení práva na život, zdraví a jeho ochranu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu opakovaně zdůrazňuje, že stěžovatel žádné konkrétní námitky ani v žalobě ani v kasační stížnosti proti postupu posudkových orgánů při posuzování jeho zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti nevzněl.

Se zřetelem k výše uvedenému, nepovažoval Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele za důvodné, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný a žalovanému správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu